

Проблема втраченого покоління, спроби її подолання та можливі шляхи вирішення

«Втрачене покоління»-визначення, що застосовується до групи зарубіжних письменників, що друкували в 20-30-х роках серії книг, в яких описувалось розчарування у капіталістичній цивілізації, зумовлене трагічним досвідом Першої світової війни. Вперше цей вислів використала Гертруда Стайн, визначаючи літературну течію, яка існувала між Першою та Другою світовими війнами.

Цей феномен спостерігався не лише у молодого населення мешканців окупованих територій, які пережили воєнні події, а й у активних учасників боїв (фронтовиків). Вояки, що повернулися на рідні землі, зіштовхнулися з абсолютно новим устроєм вдержаві – капіталістичним, де кожен сам по собі, та й все, що на фронті було правильним і героїчним, тут вважалось злочином. У колишніх солдатів виробилася потреба у пошуку винних у катастрофі, яка приречла їх на знедолення. Це явище називається ксенофобією. Саме у ті часи воно стало поширюватись на післявоєнних територіях, перетворившись на своєрідну чуму. Під впливом всього, що колишні бійці побачили на своєму шляху, їм було дуже важко адаптуватися до тогочасного життя. Більшість з них ставала злочинцями, вбивцями та грабіжниками. Деякі божеволіли. Були й такі, що покінчили життя самогубством.

Основною проблемою того часу була відсутність соціально-психологічної допомоги, якої так потребували потерпілі. Органи влади вважали, що грошових виплат, квартир та надання робочих місць було більш ніж достатньо для повної адаптації солдатів, але трагічна реальність свідчила про інше. Вони потребували профілактики, а більшість професійної реабілітації з боку соціальних служб, адже люди з психологічними травмами не здатні були самостійно пристосуватися до оточуючих умов, якими на них давив соціум.

Влучно сказав Е.М.Ремарк у епіграфі до свого роману «Повернення»: «Солдати, повернені батьківщині, хочуть знайти дорогу до нового життя». Але

простого бажання недостатньо, необхідно підготувати людей до нормально життя в соціумі.

На нашу думку, для потерпілих внаслідок воєнних дій можна було бпроводити такі різновиди соціально-психологічної допомоги:

1. Створити волонтерські групи людей, які б інформували та підтримували демобілізованих. У їхні обов'язки входило б:

- супроводження колишніх фронтовиків на культурно-масових заходах;
- організація та проведення благодійних заходів з допомоги людям похилого віку, дитячим будинкам, школам, лікарням;
- організація бесід та клубів для того щоб ділитися враженнями про пережиті події;
- допомога у пошуку родичів та близьких потерпілих.

2. Створення «курсів» соціальної підготовки.

3. Перекваліфікація солдатів на працівників правоохоронних органів

4. Надання за потребою психологічної допомоги кваліфікованими працівниками.

Dninaukifsp2015

Україна на сьогодні зіткнулася з ситуацією в якій можуть з'явитися нові «втрачені покоління» і якщо не врахувати попередній досвід політики стосовно цієї категорії людей тоді у держави виникнуть ще більші проблеми. Раціонально побудувати соціально-психологічну допомогу таким чином, щоб люди не відчували, що військові дії стали причиною їх соціального витіснення і вони розуміли, що в будь-якому випадку їм допоможуть адаптуватися до нових змінених умов.